

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **M. A.**, zastoupen Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Ludvíka Svobody 12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. 294/2020-190-TAXI/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, č. j. 8 A 76/2021 - 83,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, č. j. 8 A 76/2021 - 83 **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 4. 2021, č. j. 294/2020-190-TAXI/3 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 15. 11. 2021, č. j. P2021 1443/2021, vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 21. 2. 2018 poskytl přepravu, objednanou přes aplikaci Uber, službu UberPOP vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby.

[2] V odvolacím řízení žalovaný shledal (s ohledem na individuální okolnosti daného případu a dobu, která uplynula od spáchání přestupku) původní pokutu nepřiměřenou, a rozhodnutím ze dne 27. 4. 2021, č. j. 294/2020-190-TAXI/3 ji snížil na 110 000 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[3] Žalobce předně uvedl, že žalovaný mu uložil nezákonnou, nepředvídatelnou a zjevně nepřiměřenou sankci, jelikož v obdobných případech a ve stejném časovém období ukládal pokuty ve výši okolo 60 000 Kč. Je přitom zřejmé, že žalovaný musí při právní úvaze o snížení výše pokuty vycházet ze své správní praxe a pokud takovou správní praxi chce překonat, musí takový posun řádně a racionálně zdůvodnit. Dále upozornil na to, že žalovaný nesprávně jako přitěžující okolnosti hodnotil „*nespolupráci žalobce při kontrole*“ a „*nesprávné označení a vybavení vozidla*“, přitom tato jednání mohou naplnit samostatné skutkové podstaty přestupků. Svým postupem pak žalovaný porušil zásadu *nulla poena sine lege a nullum crimen sine lege*. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgány svým rozhodováním zatížily řízení jeho zjevně nepřiměřenou délkou a tím porušily právo na spravedlivý proces v rámci práva na projednání správní věci v přiměřené době.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku porovnal výše pokut v obdobných řízeních a uzavřel, že se v případě žalobce o exces nejednalo. Dále se zaměřil na námitku, která spočívala v nesprávném posouzení přitěžujících okolností žalovaným, a uvedl, že neshledal žádný důvod pro odchýlení se od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020 - 35 a uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud nesprávné označení a vybavení vozidla posoudil jako přitěžující okolnost. K námitce nespolutpráce žalobce při kontrole uvedl, že není možné aplikovat rozsudek kasačního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021 - 56, dle něhož nemá žalobci přitěžovat skutečnost, že využíval obstrukční taktiky v průběhu správního řízení; v řešeném případě žalobce neumožnil kontrolujícimu provést samotnou kontrolu. Městský soud uzavřel, že správní řízení netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, a žalobu zamítl.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Zaprvé uvedl, že městský soud postupoval nezákonně, protiústavně a v příkrém rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021 - 56, dle kterého si ten, proti němuž je vedena kontrola, může zvolit jakoukoliv obranu či postoj. Je tomu tak mj. proto, že výsledky kontroly mohou být jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku. Pokud se stěžovatel „*nespolupráce při kontrole*“ dopustil, naplnil by samostatnou skutkovou podstatu přestupku dle § 15 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“). Není možné, aby žalovaný inkorporoval sankci za tento přestupek, vůči kterému nevedl žádné dokazování, do řízení o jiném přestupku.

[7] Další námitkou stěžovatel brojí proti způsobu, jakým městský soud posoudil přitěžující okolnost nesprávného označení a vybavení vozidla. Dle něj je tento postup *de*

pokračování

facto potrestáním za jiný přestupek, za který nelze z podstaty věci v případě přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě trestat; stěžovateli správní orgány správní sankci nesprávně zvýšily.

[8] Závěrem stěžovatel upozornil na to, že se městský soud nesprávně vypořádal s posouzením výše pokuty s ohledem na délku přestupkového řízení. Dle něj musí správní orgány postupovat tak, aby bylo dostatečně kompenzováno porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě v souladu s dosavadní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.

[9] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který zdůraznil, že stěžovatel nebrojí proti výroku rozhodnutí o vině, ale pouze o trestu, a dále uvedl, že se zevrubně věnoval veškerým aspektům uložené pokuty, zejména významnějším přitěžujícím okolnostem a nespolečnosti při kontrole byla pouze okrajovou záležitostí.

[10] K námitce nesprávného posouzení přitěžujících okolností, která spočívala v neoznačení a nevybavení vozidla uvedl, že tato není na řešený případ přiléhavá a žalovaný ve svém rozhodnutí neuvedl stěžovatelem sporované skutečnosti; pouze vysvětlil účel právní úpravy provozování taxislužby řádně evidovaným a vybaveným vozidlem.

[11] Závěrem zhodnotil, že dobu řízení neshledává nepřiměřenou, a navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud v návaznosti na obsah kasační stížnosti úvodem konstatuje, že rozsudek městského soudu netrpí nepřezkoumatelností. Z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jaké důvody vedly městský soud k výroku o zamítnutí podané žaloby. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje nepřezkoumatelnost (rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[15] Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě v rozhodném znění, účinném k 21. 2. 2018, se dopravce dopustí

přestupku tím, že: „v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího.“ Podle § 21 odst. 1 tohoto zákona smí dopravce provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Za tento přestupek lze uložit pokutu až do 350 000 Kč (§ 35 odst. 6 zákona o silniční dopravě).

[16] Při určování konkrétního druhu a výměry trestu se dle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), mimo jiné přihlédne k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Při posuzování, jaká okolnost je přitěžující, pokud se nejedná o obligatorní znak skutkové podstaty přestupku (zákaz dvojího přičítání), musí správní orgán brát v úvahu zejména okolnosti uvedené v § 40 zákona. Zde je stanoven jejich demonstrativní výčet, ke kterému je správní orgán povinen přihlédnout; v odůvodněných případech přihlédne i k okolnostem jiným.

[17] Stěžovateli ve věci nebylo kladeno za vinu spáchání přestupku, jehož skutková podstata se váže k nesplnění povinnosti součinnosti při kontrole dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Nedostatek jeho součinnosti však správní orgány vyhodnotily jako přitěžující okolnost při spáchání přestupku, který kontrole předcházela.

[18] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že v projednávané věci jde řízení o přestupku, které je řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy (rozsudky NSS ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS, či ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Uplatní se v něm proto příslušné záruky, včetně zásady zákazu sebeobviňování. Nejvyšší správní soud se k uplatnění této zásady při kontrolní činnosti již vyjadřoval a dospěl k závěru, že samotná povinnost součinnosti kontrolované osoby nemusí být v rozporu se zákazem sebeobviňování (rozsudek ze dne 15. 12. 2016, čj. 2 As 254/2016 - 39). Obviněný z přestupku má přesto právo zvolit si procesní strategii (rozsudky kasačního soudu ze dne 15. 12. 2017, čj. 4 As 199/2017 - 30, či ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009 - 60). Obviněný může v řízení zůstat například zcela pasivní, tedy neposkytnout správním orgánům žádnou součinnost. Tuto volbu mu nelze klást k tíži při rozhodování ve věci samé (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 As 54/2019 - 40).

[19] Obdobný postoj zaujal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, v němž vyslovil následující závěr, podstatný pro posuzovanou věc: „Obstrukční taktika užitá obviněným či jeho zmocněncem v průběhu správního řízení však nemůže být správním orgánem použita jako přitěžující okolnost při stanovení sankce za přestupek (správní delikt). Výše pokuty má odrážet závažnost přestupku, způsob jeho spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Uložená sankce se proto musí vázat toliko na posouzení protiprávního jednání, za které je obviněný trestán, a okolnosti jeho spáchání, nikoliv na procesní taktiku, byť sebevíce obstrukční, užitou v průběhu řízení ze strany obviněného.“

[20] V tomto světle tedy nemůže obstát úvaha městského soudu o tom, že závěry, vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021 - 56 nelze použít; v citovaném rozsudku se totiž jednalo o skutkově

pokračování

totožnou věc. Přestupce v řízení taktéž odmítl spolupracovat při kontrole a ne zvolil nespoupráci jako procesní strategii až po zahájení správního řízení. Tato skutečnost mu proto nemůže být kladena k tíži.

[21] Městský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného přitakal nezákonnému postupu správních orgánů při stanovování správního trestu. Ty totiž nemohly v rámci úvah o správním trestu přihlédnout k nedostatečné součinnosti stěžovatele jako k přitěžující okolnosti. Z tohoto důvodu nemůže související právní závěr napadeného rozsudku obstát. Nejvyšší správní soud přitom uvážil, zda by nepostačovalo zrušit pouze rozsudek městského soudu a uložit mu, aby popsané pochybení žalovaného „napravil“ v rámci úvah o moderaci trestu. Dospěl však k závěru, že to možné není, neboť soud je oprávněn při splnění zákonných podmínek snížit pouze trest, který byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši (případně od trestu zcela upustit, srov. § 78 odst. 2 s. ř. s.). Jinými slovy, tento postup by byl možný, pokud by správní orgány při ukládání trestu správně zohlednily polehčující a přitěžující okolnosti, avšak jeho výše by byla nepřiměřeně vysoká. V posuzované věci však byla úvaha o výši trestu ze strany správních orgánů nesprávná v tom smyslu, že zohlednily úvahu o okolnosti, která nemohla mít v dané věci vliv na výši trestu. Není zde proto prostor pro zásah soudu v rámci moderace; naopak je to žalovaný, kdo musí úvahu o trestu provést opětovně. Proto je zjištěné pochybení důvodem rovněž pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

[22] Ohledně námitky nesprávného posouzení přitěžujících okolností ve vztahu k chybějícímu označení a vybavení vozidla lze souhlasit s městským soudem, který při hodnocení věci vycházel z rozsudku kasačního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020 - 35. Vyplývá z něj, že správní orgán v odůvodněných případech přihlédne i k jiným okolnostem (mimo ty dle § 40 přestupkového zákona), mohou-li ovlivnit posouzení celkové závažnosti přestupku. Zohlednění daných skutečností by bylo z pohledu zásady *ne bis in idem* nepřipustné, jestliže by tyto okolnosti byly hodnoceny jak z pohledu viny, tak při ukládání trestu. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo.

[23] Neoznačení vozidla a jeho nevybavení taxametrem lze samostatně postihnout pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Správní orgány toto jednání vyhodnotily jako přitěžující okolnost při posuzování přestupku provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, s nímž jsou úzce provázány další (navazující) povinnosti dopravce spojené s označením vozidla či jeho vybavením taxametrem. Tato zjištění nebyla samostatným předmětem řízení a nebyla stěžovateli přičítána při posuzování viny i trestu zároveň. Zohledněním těchto skutečností jako přitěžujících okolností správní orgány zamýšlely odlišit situaci, kdy dopravce nezařadí vozidlo do evidence vozidel taxislužby, ale jinak toto vozidlo splňuje veškeré požadavky na vozidla taxislužby, od situace, kdy dopravce vozidlo nezaeviduje a zároveň nesplňuje ani další zákonné požadavky. Správní orgány tedy odlišily závažnější a společensky škodlivější protiprávní jednání od administrativního deliktu, který by mohl spočívat v provozování řádně vybaveného vozidla, které dopravce pouze opomněl nahlásit do příslušné evidence, nebo bylo z evidence vyřazeno. Takto zohledněné závažnější jednání stěžovatele v sobě zahrnuje také ohrožení zájmů na ochraně spotřebitele a řádném vedení účetnictví, a to v souvislosti s absencí taxametru ve vozidle (shodně rozsudek ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020 - 38). Kasační soud se tedy v tomto ohledu plně ztotožnil se závěry městského soudu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že totožný postoj

zaujal k danému problému i Ústavní soud (usnesení ze dne 15. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 1962/21, zejm. bod 24).

[24] Nelze proto ani souhlasit se žalovaným, že tuto přítěžující okolnost vyjádřil ve svém rozhodnutí pouze správní orgán prvního stupně; pokud žalovaný rozhodnutí v tomto směru nemodifikoval, je třeba připomenout, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS.), a žalovaný proto názor správního orgánu prvního stupně do svého rozhodnutí, *de facto* převzal.

[25] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s odkazem městského soudu na rozsudek kasačního soudu č. j. 9 As 56/2019 - 28, jenž je podle něj v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a ESLP. Nejvyšší správní soud však neshledal důvod odchýlit se od závěrů obsažených v tomto rozhodnutí, podle nichž z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních (a tedy i v přestupkových) řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Zákonodárce se výslovně rozhodl pro tuto formu „kompenzace“ pouze v případě ukládání trestů v trestním řízení. Rovněž Ústavní soud požadavek snížení trestu jako formy kompenzace nepřiměřené délky řízení neformuloval jako obecné pravidlo. Jedná se o prostředek, který lze užít po posouzení všech individuálních okolností a řady kritérií (rozsudky kasačního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020 - 35, či ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020 - 38).

[26] Délku správního řízení může správní orgán zohlednit například tedy, shledá-li správní orgán délku řízení významnou z hlediska individualizace trestu. Odkaz městského soudu na rozsudek kasačního soudu č. j. 9 As 56/2019 - 28 je proto přílehlavý, a jeho vypořádání, ačkoliv je stručné, lze považovat za dostatečné. Správní orgán prvního stupně zahájil řízení dne 9. 4. 2018 a ukončil jej vydáním rozhodnutí dne 21. 5. 2018. Dne 23. 5. 2018 podal stěžovatel odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 27. 4. 2021. Lze s městským soudem souhlasit i v tom, že odvolací řízení trvalo po nepřiměřeně dlouhou dobu, která se dostala „až na samý pokraj únosnosti“, to však i řízení před městským soudem. Překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu představuje vadu správního řízení. To, že správní orgán nevydá rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. O nezákonnost by se mohlo jednat například tehdy, pokud by žalovaný svými čistě formálními úkony zcela bezdůvodně přerušoval běh prekluzivní lhůty (v rámci které lze sankci uložit). Obdobný závěr Nejvyšší správní soud vyjádřil například ve věci formálního zahájení daňové kontroly, jehož jediným účelem bylo přerušování běhu prekluzivní lhůty pro vyměření či dodatečné stanovení daně (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, které bylo publikováno pod č. 2026/2010 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 Afs 54/2015 - 21). Takový postup však žalobce po celou dobu řízení netvrdil.

[27] Stěžovatel navíc zákonnými prostředky (podle správního řádu, resp. soudního řádu správního) proti nečinnosti žalovaného nebrojil. Žalovaný nepovažoval několikaměsíční průtahy za relevantní okolnost pro určení výše trestu, ačkoliv k jejich vzniku stěžovatel nepřispěl, přistoupil však ke snížení z jiných důvodů, proto tato skutečnost bez dalšího

pokračování

nezákonnost rozhodnutí nezakládá (rozsudky ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020 - 40, či ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 As 257/2020 - 37, nebo ze dne 26. 1. 2022, č. j. 10 As 242/2021 - 46).

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před městským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, rozhodl soud za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[29] Nejvyšší správní soud je v pořadí posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl.

[30] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a dvakrát paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta po připočtení částky odpovídající DPH, již je advokát plátcem, v řízení před městským soudem tak činí 8 228 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkově představovaly 11 228 Kč.

[31] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5 000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokátka po připočtení částky odpovídající DPH činí 4 114 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 9 114 Kč.

[32] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 20 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Jana Boučka, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu